

3. Tervszerű telepítés, egységes kép, hazai tájba illeszkedő növények (max. 5 pont)

A növényanyag összetétele változatos, érdekes, az éghajlati, talaj- és fényviszonyoknak megfelelő. A növények nem zavarják, takarják egymást, kisebbek a nagyobbak előtt vannak. A kert képét nem zavarják oda nem illő részletek (pl. falusi jellegű portán sziklakert törpe tujákkal stb.).

5 pont

A növényanyag össze nem illő, ötletszerűen ültetett egyedeiből áll. A növények a nekik nem megfelelő éghajlati talaj- vagy fényviszonyoknak megfelelő helyen vannak. Nem egymáshoz való színű, méretű és hangulatú növények láthatók rossz elhelyezésben. Nincs egységes rendező elv, a stílusok zavaróan keverednek.

0 pont

4. Látvány, ízléses elrendezés és kiegészítők (max. 5 pont)

A kertnek jól megfogható jellege, hangulata van, nem sivár, egyhangú, de nem is túlszűfolt. A kerti bútorok és kiegészítők ízlésesek, és összhangban vannak a kert jellegével.

5 pont

A kert jellegtelen, vagy túldíszített. A kerti bútorok és kiegészítők csúnyák, igénytelenek vagy éppen giccsesek.

0 pont

5. Növény-egészségügyi helyzet (max. 5 pont)

A növények egészségesek, láthatóan tápanyaggal jól ellátottak, minimális a rajtuk észrevehető kártétel, vagy kórkép.

5 pont

A növények erőtlének, betegesek, rajtuk tápanyaghiányra vagy állati kártételre, illetve kórra utaló jelek vannak.

0 pont

6. Összbenyomás (max. 20 pont)

A kert egészében kellemes, jó benyomást kelt, a részlet-minősítésektől függetlenül. Jó hangulatot ébreszt a látogatókban, attól függetlenül, hogy esetleg részleteiben nem tökéletes.

20 pont

A kert általában kellemes benyomást kelt, de „nem az igazi”, nem igazán hangulatos.

10 pont

Összesen: max. 50 pont**Plusz pont: Költség – haszon arány 5 pont**

Akkor kapható, ha kevés pénzből nagy eredményt ért el a kert tulajdonosa. Ez azt hivatott ellensúlyozni, hogy vannak, akiknek a kertre fordítható pénzük rendkívül kevés. Sokan mégis törődéssel, szeretettel, sok munkával ennek ellenére szép és értékes kertet tudtak teremteni. Ezt öt ponttal szeretnénk jutalmazni.

Összeállította:

Székely Anna Krisztina
agrármérnök

Muskovits Lászlóné

(1942–1999)

Németh László-díjas nyugalmazott iskolaigazgató emlékére

Rokonok, ismerősök, barátok, munkatársak körében búcsúztattuk 1999. június 8-án az érldigeti katolikus templomban Muskovits Lászlónét, az érdi Bólyai János Általános Iskola névadó alapítóját, nyugalmazott igazgatóját.

Tárnokon kezdte pedagógusi tevékenységét az 1. sz. általános iskolában, volt igazgatóhelyettes, majd Érden tanulmányi felügyelő, iskolaigazgató, s az utóbbi években országos pedagógia szakértő.

Küzdelmes, sikeres, gazdag pedagóguspálya ért véget Magdi halálával. Néhányunk, akik munkatársai, barátai voltunk, tudtuk, hogy nagyon beteg; halálhíre mégis váratlanul ért minket. Egy olyan ember halálát kellett tudomásul vennünk, akit megtörhetetlennek hittünk.

Tudatos vezetői munkával, kiváló elgondolásokkal és küzdelmes napi aprómunkával teremtett Érden jó iskolát. Azon szerencsések közé tartozott, akinek a kudarcok ellenére is egyre nőtt a hite és a munkakedve, s aki a pedagógiába vetett hitét munkatársainak is át tudta adni. Türelem, tolerancia, tudatosság, gyermekszeretet – ezek voltak a hívószavai –, s ezekre a hívószavakra sokan mozdultak.

Otthonának tekintette az iskolát, szívvel-lélekkel ott volt. Azt vallotta,

amit ma már elég kevesen, hogy az embernek a szíve is ott legyen, ahol a kenyerét keresi.

Egyszer, egy késő estébe nyúló, vitával teli értekezlet után benyitottam az irodájába, gondoltam, tárnoki lakos lévén felajánlok egy helyet a kocsiban: – Jössz haza? – kérdeztem. – Otthon vagyok! – volt a válasz. De azért vette

a kabátját, táskáját és jött. Mert itt volt a családja, a könyvei, a virágai, az itthoni otthon, amit mindennek felett szeretett.

Aztán az történt, ami azokkal az emberekkel szokott, akik mindkét végén égetik a gyertyát. A fáradtságot, megtörtséget nem ismerő embert legyőzte a betegség.

Néhány hónappal halála előtt találkoztunk utoljára, súlyos beteg volt már. Fárasztotta a rövid beszélgetés, fiától tudom, hogy a régi munkatársakat, barátokat sem fogadta már szívesen. Csak az okos, nyugodt szempár volt a régi.

Néhányan, akik munkatársként, vezető-helyettesként vele dolgoztunk, szerencsésnek mondhatjuk magunkat; amit erről a mesterségről tudunk, nagyrészt tőle tanultuk. S amellet, hogy tanultunk tőle, szerettük és csodáltuk is. Szerettük, mert nyugodt volt és türelmes, csodáltuk, mert munkabírása, kitartása végtelennek látszott.

Radnóti Miklós szavaival búcsú-zunk tőle:

*“Halott keze nem fogja már a tollat,
Béhunyt szeme nem lát több éjszakát.
Örök világosság, kibomló égi láng
Röppen felé a földi füstön át.”*

Nagy Ferenc